

A close-up portrait of a middle-aged man with a shaved head, smiling slightly with his eyes closed. He is wearing a dark brown suit jacket, a white shirt, and a dark tie with small white dots. The background is dark with a repeating white geometric pattern.

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Giải Nghiệp Tâm

Thiền Viện Vĩ Kiên, ngày 15-04-1986

Giải Nghiệp Tâm

Thiền Viện Vĩ Kiên, ngày 15-04-1986

Bắt đầu sự tái lập của tâm thức của hành giả tại mặt đất này, được tương ngộ và tái ngộ cái Pháp Vô Vi, nhận lãnh trong nội tâm. Rồi mọi người đều nao nức ước mong “Làm sao tôi có một gia đình Vô Vi?” Ngày hôm nay mọi người đem một tâm hồn thanh sạch hướng thượng để mừng, reo mừng tái hợp, trong ngày huynh đệ Vô Vi chung sống; từ lời nói, hành động, tư tưởng, Đồng Thanh Tương Ứng, Đồng Khí Tương Cầu. Vui mừng biết bao!

Nhưng trên đường đi, chúng ta mới gặp, và tái gặp, rồi sẽ gặp ở tương lai nữa. Thì phần đó, ai là người trách nhiệm để dẫn đường mở lối cho tâm tư? Kỳ thật là phần hồn trách nhiệm tất cả. Phần hồn xa xưa giáng lâm xuống thế gian, đem ánh sáng từ bi cứu độ vạn

linh, nhưng ở trong nhâm lẫn, tưởng “Ta là đắ, ta là đượ, ta là hay, ta là cao!”

Nhung, đến ngày hôm nay, chúng ta càng ngày càng đi, càng lùi bước, càng dồn cục. Cho nên, ngự trong một thể xác eo hẹp, nó ẩn tàng tất cả những sự ghi chép của quá trình của chúng ta, mà chúng ta không bao giờ đọc được. Tại sao? Tại vì chúng ta mê muội, chúng ta tạo nghiệp. Hỏi, chớ “Tui có làm gì đâu mà nói tui tạo nghiệp? “ Kỳ thật các bạn đã đem cái ánh sáng của các bạn giáng lâm xuống thế gian, rồi hướng ngoại, rồi giữ lấy cái phần sáng suốt đó mà để quản lý, mà không mở cho người ta trở về đường cũ. Cho nên càng ngày càng sa đọa, tâm lẫn thân. Có một gang, một tấc, mà không có ngộ đượ. Thấy có một thể xác đang ngồi an nhiên đó, mà chia năm sẻ bảy; bộ đầu không liên hệ với tâm; rồi tâm cũng không biết đi đâu, và cũng không biết hướng về đâu.

Cho nên chúng ta đã tìm ra một cái pháp để tu. Chúng ta thấy rằng, tu là gì? Tu là tôi phải sửa chữa, để đạt sự quân bình sẵn có của chính tôi.

Mà càng ngày tôi lại càng đem sự sáng suốt khôn ngoan của tôi để quản lý người khác, để không chế người khác, rồi phỉnh phờ cả tôi. Cho nên, đó, qua những cơn khảo đảo, tôi mới dòm qua kính sách, tôi mới thấy giá trị của người tu, tôi mới về con đường tu, tôi thấy người tu làm việc nhiều hơn người phàm. Người phàm chỉ ôm nghiệp, và không biết cách giải nghiệp. Còn tôi là người tu, tôi đã giải nghiệp, và tôi không tạo nghiệp. Cho nên các bạn về đây trong gia đình Vô Vi, các bạn thấy sung sướng, cảnh thần tiên, núi rừng bao la, đều sống trong trật tự.

Cho nên chúng ta tham thiền chung ta xét lại: sự trật tự của nội tâm chúng ta đã có chưa? Nhiều bạn cũng

nói “Tôi đã có, nhưng một phần nào thôi.” Rốt cuộc, cũng vẫn ở trong nhầm lẫn, cũng vẫn còn sự tự đắc, nói “Tôi là hiểu hết.” Làm sao hiểu được bạn? Nếu bạn là hiểu hết, ai nắm hình bạn ra? Bạn hiểu hết thì bạn có thể tự nắm cái hình bạn được, bạn có thể tự lưu cái hình hài bạn vĩnh viễn tại thế gian được, vui đùa với cảnh vô lý hiện tại.

Cho nên người tu họ biết hết rồi. Họ cũng qua nhiều cơn thử thách, họ ôm lấy nghiệp chướng rất nhiều. Tui khổ, tôi muốn làm sao có tiền, tôi tranh đấu, tôi dành giựt. Có một cơ sở, tui thấy tui có tài mới tạo được một cơ sở, một sự nghiệp. Nhưng mà sự nghiệp đó đâu phải sự nghiệp của tôi? Giả hợp một trường, không có sự thật! Tôi thấy cái cảnh giả, rồi tôi thấy thể xác tôi cũng giả luôn! Tui không hiểu được tui là ai, ở đâu đến đây, rồi sẽ về đâu? Cho nên tui phải tu. Mà trong tu tui phải học. Ở đời, có học mới có nên.

Hoàn cảnh làm cho các bạn khổ, các bạn phải học. Từ đi chùi quét đi tới lúc làm ông chủ cũng có nữa; bị chà đạp, bị chửi mắng, rồi một ngày nào đó, bình tâm, cũng lên làm một ông chủ tại thế. Tưởng là đã hết mức rồi. Đâu? Chưa đến đâu hết. Té ra ta ôm toàn là sự giả, sự không; mà không hay! Trong cái có nó trở nên cái không tức khắc, mà không thấy!

Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu, chúng ta lại vun bồi phần hồn. Chúng ta được nhiều siêu lý giắt dẫn chúng ta, như Kinh A Di Đà chẳng hạn, đã phân tách toàn thân, cởi mở cơ thể khối óc của chúng ta, và thấy rõ cái quyền năng trong nội thức của chúng ta. Khi các bạn thấy rõ được điều đó là các bạn đã làm cái gì? Đã giải được nghiệp trần. Các bạn thấy tất cả những cái gì cấu trúc bởi siêu nhiên đều có lý, nhưng mà các bạn không có ôm lấy nữa, mà các bạn phải thả cho nó hòa với các giới. Cũng như cơ năng bản thể

của các bạn là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mà bạn không làm Pháp Luân Thường Chuyển, làm sao hòa với Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ tự nhiên và siêu nhiên được? Cho nên chúng ta đã lợi lộc, học được cái pháp Pháp Luân Thường Chuyển, để hòa với tự nhiên và siêu nhiên, nhiên hậu chúng ta mới thấy được căn cội của chúng ta, căn cơ chúng ta, tội lỗi của chúng ta: hứa mà không làm.

Rồi chúng ta mới thấy cái câu đầu: Tôi đã gạt tôi! Tôi làm tưởng tôi hay, tôi đạt, tôi thanh tịnh. Là tôi bị gạt. Nhưng mà tôi thấy rằng “Tôi chưa đủ!” Cho nên Vô Vi luôn luôn lúc nào cũng không tin cậy. Đêm nay tôi thiền, thấy khỏe, thấy nhẹ, mọi người khen tôi được ngồi lâu, và thậm chí đến Tiên Phật phong chức cho tôi làm Phật, làm này, làm Tiên, làm nọ, tôi cũng không có tin; vì tôi thấy tôi phải tiến tới vô cùng, tôi phải học hỏi tới vô cùng. Tôi không có còn giám sự

trì trệ nữa. Nếu trước kia tôi thấy rằng chức vị của tôi được là đủ, thì tôi đã làm ông chủ, tôi đủ rồi, tôi đắc rồi. Tại sao tôi làm ông chủ, tôi còn phải đi tu? Cho nên một ngày tới chức Phật rồi cũng còn phải tu nữa; tu nhiều, tu vô cùng; Thượng Đế cũng phải tu.

Đó. Cái hạnh hy sinh là gì? Là ánh sáng quang chiếu cho toàn cầu, quang chiếu cho tất cả. Thì khi mà chúng ta theo rồi những cái ánh sáng của Bề Trên và tiến tới vô cùng, hỏi chớ, nghiệp tâm các bạn còn không? Bạn đã giải nghiệp tâm lúc nào mà không hay! Vì bạn tưởng tới vô cùng thì bạn phải phát triển vô cùng và học hỏi vô cùng, là bạn hòa với vô cùng. Bạn đâu còn trì trệ mà tạo nghiệp? Đứng đó không đi, mới là tạo nghiệp. Mà đi hoài đi mãi, đâu còn nghiệp nữa! Tiến, giải; tiến, giải; tới vô cùng!

Cho nên, hôm nay, chúng ta đến đây, vui hòa trong

tình thương huynh đệ tử muội, tái ngộ nhìn mặt nhau, để học cái gì? Học làm sao để giải nghiệp. Tôi thấy tôi đến đây trong thanh nhẹ, nhưng mà tôi cũng phải trực nhớ tới gia cang tôi, tôi trực nhớ tới người ghét tôi, kẻ thương tôi. Tôi vẫn còn động. Bây giờ tôi phải làm sao để tôi quên tất cả, mà tôi nhớ tất cả trong một lúc? Cái đó là cái khó của hành giả Vô Vi. Tôi quên một lúc, và tôi nhớ một lúc, thì tôi mới nung nấu về ý chí của Thượng Đế. Sanh, Tử, một lúc, mới là ý chí của Thượng Đế. Quên, Nhớ, một lúc, mới là ý chí của Thượng Đế. Thì nằm trong lẽ Đạo trung dung vô cùng, cởi mở, thì chúng ta không còn lấy cái tâm phàm mà lý luận giữa huynh đệ, mà tạo ra sự tranh chấp vô lý, bởi đôi môi, cặp mắt, lỗ mũi, lỗ tai. Bốn cái cửa đó nó làm cho chúng ta động loạn càng động loạn thêm, và không tháo gỡ được; trói buộc càng trói buộc thêm.

Cho nên ngày hôm nay, chúng ta vui. Tôi bằng lòng

xây dựng đức nhịn nhục; tôi bằng lòng ngồi sếp bằng trong thanh tịnh. Nhịn nhục để làm gì? Càng nhịn nhục càng rước được thanh quang. Càng động loạn, càng hỗn ầu, thì càng từ bỏ thanh quang. Các bạn thấy rõ chưa? Sớm mai dậy, các bạn rất thanh tịnh, sung sướng. Các bạn dòm, rừng, cây, chim, hoa, quả, các bạn, trong thức các bạn, có thể hiển hiện một hồn thơ tức khắc. Nhưng mà qua những cái giờ đó rồi là nó động loạn. Tại sao? Lúc chúng ta được quân bình thì chúng ta cảm thức hồn thơ; mà lúc chúng ta động loạn thì hồn thơ mất rồi. Khi chúng ta tu, chúng ta nhờ Pháp Luân Thường Chuyển để khai mở ra rồi, thì cái thần thức của chúng ta, luồng điện của chúng ta, nó hòa hợp với luồng điện Bên Trên, thì từ đó Bên Trên người ta quang chiếu cho mình. Tự nhiên các bạn ngồi đó, tại sao các bạn hiểu sâu xa vô cùng? Những câu vấn đáp mà từ hồi nào tới giờ các bạn không nghĩ ra, nhưng mà nó ra! Ai đã chứng cho các bạn? Chính bạn

đã đầy công đi đến đó, thì các bạn mới tận hưởng. Các bạn đầy công đi đến đây, các bạn khép mình xây dựng cái đức nhịn nhục, các bạn mới thấy sự sai lầm của các bạn: đã kích động nhiều người, nhưng mà không biết sửa chữa mình.

Cho nên hôm nay chúng ta đàn đây để học, để học những gì? Giữa bạn bè, huynh đệ tử muội, để học từ âm thanh, lời nói, hành động của mọi người. Rồi chúng ta mới nhận thức được tiền duyên hậu kiếp của mỗi một con người: tại sao người này có ý nghĩ như vậy, tại sao người kia có ý nghĩ như vậy? Nhưng mà ngày hôm nay họ nắm được Pháp rồi, họ cảm mến, họ lo giải tỏa. Họ thấy cái của quý đời đời trong nội tâm của họ không bao giờ mất, tại sao họ không hưởng, tại sao họ không đào ra, tại sao họ không lấy, mà họ cứ cho thiên hạ hoài, thì họ mất hoài? Họ tranh chấp, đó là họ đem của cho thiên hạ. Họ thị phi là đem của cho

thiên hạ. Và họ hướng thượng thì họ thấy rõ nguyên căn của họ: có Trời, có Phật. Tự động họ đi tới hướng thiện.

Cho nên hướng thiện nhiều thì Di Thiện Tối Lạc. Chúng ta đi con đường thiện không, thì tâm chúng ta lúc nào cũng khoan khoái, thì việc làm của chúng ta đều là như ý: Di Lạc Như Ý. Các bạn hiểu không? Phải đi tới giai đoạn đó các bạn mới, kêu bằng, bắt đầu giải thoát, bắt đầu giải tất cả nghiệp tâm, và đi chỗ quán thông. Càng tu chúng ta phải càng tiến, chớ càng tu càng lùi, đâu được? Không lùi.

Nhưng mà nhiều bạn nói “Rồi, tôi càng tu sao tánh tôi càng nóng?” Không. Nó dọn cái nóng ra để cho nó đọng; nó đọng rồi nó tan; rồi nó mở; rồi nó thức. “Tôi càng tu, thấy tôi càng thích đi chơi, đi nhảy đầm, đi này kia, kia nọ!” Để cho nó đi cho hết;

nó thức; rồi một ngày nào, gom thành một cái triết lý, ảnh hưởng tất cả những người kế tiếp. Thì tất cả trạng thái của thế gian đều là cuốn kinh vô tự, mà dẫn tiến tâm linh. Mà nếu chúng ta không biết sử dụng nó, và không chịu học nơi nó, và không thực hành nơi nó, thì chúng ta không bao giờ có ngày quán thông, mà giải nghiệp.

Cho nên trên trường đời của các bạn, thấy đó là chông gai; nhưng mà không phải chông gai. Thượng Đế dòm xuống, không phải chông gai. Cho nên Thượng Đế mới cung cấp thanh khí điện cho các bạn hưởng hàng ngày, hàng giờ, hàng phút; không có bỏ các bạn. Thương vô cùng; vì nó biết chấp nhận, học, và làm, và tiến. Hỏi, nó chấp nhận chỗ nào? Khi nó nhập xác, nó là chấp nhận rồi. Mỗi người một chuyện. Rồi nó phải thực hành. Rồi nó mới cải tiến.

Cho nên con người, từ tóc đen đi tới tóc bạc, mỗi ngày, mỗi tuổi, mỗi khác, mỗi gia tăng; rồi mới cảm thấy giá trị của đức nhịn nhục. Cho nên chúng ta đã nhịn nhục một giai đoạn, ngày nay huynh đệ tử muội mới tương hội với nhau, gặp, mới thương yêu. Không thấy ai có lỗi hết, vì nó đang học thôi. Tội nghiệp, nó bỏ công học. Nếu nó không bỏ công học, nó không có nhập xác, nó không có hộ trì cái tiểu thiên địa này. Khi nó hộ trì cái tiểu thiên địa này, là nó phải bỏ công học; bắt buộc. Hằng ngày, ăn, ngủ, ỉa, tam đại sự; các bạn thấy không? Mà chưa thấu hiểu ba cái này. Các bạn ăn cái gì? Ăn cơm ư? Không! Tui ăn cơm, ăn thịt mà! Không! Các bạn ăn thanh khí điện của cả càn khôn vũ trụ, các bạn mới có trưởng thành lớn lên, đứng, đi, nói được. Rồi tại sao các bạn ngủ? Ngủ ngủ trên giường đó, là mê man? Không! Các bạn xuất. Trong cái ngủ mê đó là xuất. Đó, cũng như là Thiên, ngồi định vậy đó. Mê, ngủ một giấc mê triền miên. Định, xuất. Đó,

ỉả là xuất. Phóng đi, phóng đi, phóng đi!

Rồi, bây giờ các bạn tu, niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Tại sao các bạn niệm Nam Mô A Di Đà Phật lại nó có giá trị, và tương lai nó sẽ mở ba cái giới này cho các bạn? Ăn, Ngủ, Bài Tiết; rất rõ ràng. Các bạn ăn, các bạn ngồi, các bạn niệm Phật. Các bạn Soi Hồn, các bạn làm Pháp Luân, các bạn ăn. Các bạn Thiền Định, nhắm con mắt lại, là các bạn ngủ. Các bạn bài tiết, xuất cái điếu, lằng lằng, rút rút rút rút trên đầu, cũng là làm ba công chuyện đó à! Ở thế gian cũng ba công chuyện đó; mà ngược lại thiên đàng cũng ba công chuyện đó; nó mới có sự tiến hóa. Cho nên, việc làm của bạn không ngừng nghỉ, chớ đâu có phải hưởng thụ đâu? Một ngày tới tới các bạn đâu có nghỉ đâu? Cái đó là cái căn bản: Ăn, Ngủ, Bài Tiết, là căn bản. Về điếu, thì cũng ăn, ngủ, bài tiết, để đi lên.

Rồi làm sao để thấy cái hồn? Ba cái này nó thông rồi, hướng hạ cũng thông, mà hướng thượng cũng thông; lúc đó là định. Định là đi rồi. Chúng ta định rồi, chúng ta không có nghiệp trần, không có nghiệp tâm. Ta ngồi đó, chúng ta không có lo âu một cái chuyện gì hết. Lúc ta ngồi nhập định là quên tất cả, là ta đi rồi! Ta ngồi đó, mà ta còn nhớ chuyện này chuyện kia chuyện nọ, làm sao ta đi? Nhưng mà tại sao nhớ? Vì ba cái đó chưa có thông. Ngồi đó còn chấp chạy, chấp mẫn, là không thông; chấp lời nói, không thông. Khi mà chúng ta hiểu ba cái này là nhiệm vụ, đưa phần hồn xuống học hỏi để tiến hóa từ trực tới thanh không ngừng nghỉ, thì chúng ta không có được nghỉ đâu. Các bạn nói “Tôi nghỉ”? Không nghỉ đâu! Làm việc, làm việc cho đến hơi thở cuối cùng, ly khai thể xác này.

Cho nên các bạn học cái Pháp này là chết trước khi chết. Các bạn biết rằng cái hồn xuất khỏi bản thể là

chết trước khi chết.

Còn học lý luận đây là học để minh cái ăn, ngủ, bài tiết của bạn thôi, trong ba giới đó. Khi mà hiểu được cái đó, thì thông cảm được cái tham sân si, hỷ, nộ, ái, ô, dục; và điều khiển được nó, và không bị nó lôi cuốn. Mà ba cái này không thông á, thì bị cái Tham, Sân, Si, Hỷ, Nộ, Ai, Ô, Dục nó lôi cuốn bạn.

“Ma nhứt trượng, Phật nhứt xích.” Khi các bạn ngồi tưởng, “Nhứt định tôi đánh lễ Phật, đêm nay tôi đi luôn, tôi không về; chết bỏ.” Nhưng mà không được; nó lôi cuốn lại. Phải “Ma nhứt trượng” không? Cái ý Phật của các bạn có một chút xiu, nhưng mà ma nó lôi cuốn thì rất mạnh. Có nhiều bạn, ngồi nhập định, nó sượng lắm, “Thôi tôi đi luôn rồi!” Hay là “Ông Tám dẫn tui đi luôn đi! Ông Tư dẫn tui đi luôn đi, đừng có để tui ở lại!” Nhưng mà không, cái nghiệp lực, đó là

kêu bằng nghiệp lực, cái nghiệp tâm nó trì kéo các bạn. Cho nên chúng ta muốn giải nghiệp tâm tức khắc, bất cứ một chuyện gì, các bạn nhìn, các bạn thích, thì bắt các bạn phải lui về, lui về để quán thông. “Tại sao tôi thích? Ai cho phép bạn thích?” Hỏi nó vậy. “Tại sao bạn không xây dựng cho bạn, mà bạn cứ thích?” Cái thích đó là kẹt, trói buộc. Tôi muốn cái này, tôi muốn cái kia, tôi nghe cái này, tôi chấp. Tôi phải liệng. Cái ngoài tai, để ngoài tai. Cái trước mắt, để y trước mắt. Còn cái nội thức của chúng ta, chúng ta phải xây dựng bên trong; đào nó ra, mở nó ra; mới giải cái nghiệp tâm.

Gải nghiệp tâm, mới giải nghiệp đời được. Chớ bạn giải nghiệp đời, thì bạn cũng không có giải được nghiệp tâm. Bỏ nhà, bỏ cửa, bỏ vợ, bỏ con đi tu; nhưng mà tâm nó nhớ. Phải dứt khoát ngay trong tâm!

Đề chi? Đề tương lai ta thành đạo, ta cứu vợ con, cứu tất cả. Vì ánh sáng trọn lành mới chiếu cho tất cả được! Mà ánh sáng chúng ta chưa trọn lành, làm sao chúng ta chiếu cho tất cả cứu huyền thất tổ được? Cho nên làm một việc cho mọi việc của một người đại trí. Ý nghĩa rõ rệt. Không còn u ơ, mê tín và lệ thuộc nữa.

Cho nên, ngày hôm nay các bạn đã có cái Pháp, mở bộ đầu, khai thông ngũ tạng, định tâm trí của thượng đỉnh. Các bạn xem, chợ đời mấy ai có? Có mấy ai có được cái pháp này?

Mà chính các bạn đã thực hành, và các bạn nếm mùi và cảm thức rằng, “Đúng, đúng, đúng, tôi bây giờ mới thấy tôi có lỗi. Trước kia mẹ tôi nói tôi có lỗi, tôi không tin. Bây giờ tôi thấy tôi có lỗi, tôi thấy tôi bất hiếu, tôi thấy tôi càng ngày càng ngu muội.” Rồi từ đó các bạn học ngu đi. Biết được mình ngu, mình mới có

tiên, mình mới ra công làm việc cho chính mình. Còn không biết mình ngu, không có ai chịu ra công làm việc cho chính mình. Cứ đâm đầu làm việc cho người ta, mà bỏ mình, thì cái đó là sở trường của thế gian. Nghe cái này, tranh chấp; nghe cái kia, tranh chấp; nghe cái nọ, hơn thua; là làm việc cho người ta, và bỏ mình; thì làm sao biết đường đi ở tương lai?

Đã nhận định rõ định luật Sinh, Lão, Bệnh, Tử, là rõ ràng như vậy, chúng ta phải ra đi, chớ chúng ta không có thể sống ở đây. Chúng ta không có nói chúng ta không bao giờ bệnh. Chúng ta nên nói “Lúc nào tôi cũng bệnh” thì tôi có cơ hội sửa chữa tâm bệnh của tôi. Mà nói “Lúc nào tôi cũng không bệnh” là người đó là bệnh nặng lắm. Cho nên có nhiều người mấy chục năm không bệnh, lúc bệnh một cái, chết liền, vô phương cứu chữa. Cho nên mình không có nên tự đắc. Phải hạ mình xuống, xây dựng đức nhịn nhục, học hỏi

vô cùng. Thì sự thanh nhẹ đó nó về ai? Về hành giả, chớ về ai? Lợi lộc cho ai? Lợi lộc cho hành giả. Nhưng mà nó là món quà quý của chúng sanh. Vì chúng sanh cũng đồng tứ chi ngũ tạng như nó. Mà nó thành công, chắc là có người theo để họ thành ở tương lai. Cho nên việc làm của các bạn không có phung phí; công phu của các bạn không có mất. Mà càng công phu, càng tu học, thì càng lợi lộc.

Chúng ta thấy rõ chưa? Cái đường đi, chính mình tạo chớ không có ai tạo cho mình. Kể cả cuộc đời sống hiện tại. Nếu chúng ta không ra công, tiết kiệm, làm ăn, làm sao chúng ta có nhà, có cửa? Có phải mình làm ra không? Chớ đừng có nói, “Trời Phật làm chớ tôi đâu có khả năng nào?” Cái đó không được. Mình phải làm, mình phải đi, đừng ỷ lại nơi Trời Phật.

Cho nên, luôn luôn những chư vi sáng suốt giáng lâm

xuống thế gian khuyên chúng ta, “Đi đi con, về đi con, ở chi đây, cái cảnh trần trọc tranh chấp vô lý này!” Thì để chúng mình cái gì? Để chúng mình cỡi bên kia có. Chúng ta có nhà, có cửa, ở tam giới, chớ không phải ở một chỗ đâu. Ở thế gian mà các bạn cũng cất được cái nhà bằng đất mà! Hỏi chớ, cái tâm linh các bạn có nhà không? Có căn nhà ở Trung Thiên chớ! Rồi có một căn nhà ở Niết Bàn chớ! Một nơi ở của các bạn chớ! Thì ba hồn: một cái ngự trong xác này, Trung Thiên, cái chỗ Hư Không Đại Định. Thì khi chúng ta tu cao rồi, chúng ta liên hệ về Trung Thiên, thì sự sáng suốt nó ở cái giai cấp khác rồi; nó tha thứ nhiều, và nó không có giận hờn, và nó tự trách để nó tiến. Mà ta vượt khỏi Trung Thiên rồi, thì ta chỉ biết lo cứu khổ ban vui. Tại sao tới đó lại phải nhẫn vô cùng? Là chúng ta đi tới đó, ai động được chúng ta mà lại tranh đấu làm chi? Cho nên ở thế gian nói là “Nhẫn.” Nhẫn là chúng ta đã đi, nhẫn từ lúc làm người, và nhẫn hết

sức nhân, được đi lên tới chỗ Hư Không Đại Định, thì chúng ta mới giàu lòng tha thứ và thương yêu.

Hỏi, mọi người đều có của cải không? Cái tiền không bao giờ sài hết, các bạn thích không? Nói, bây giờ tu về Pháp Lý Vô Vi đây, bạn nào có chút tiền trên bộ đầu, cứ nói thao thao bất tuyệt. Thấy nó có của rồi đấy! Hồi trước nó nói không được. Rồi nó tin chắc rằng “Một ngày nào tôi tu nữa, tôi sẽ nói một tiếng là thiếu gì tiền.” Thành ra nó thấy thế gian là tạm bợ, không phải chuyện cần thiết của nó nữa. Chớ không phải nó ngu nó không biết kiếm tiền. Nó không có ngu, nó biết kiếm tiền, nhưng mà nó thấy là cõi tạm bợ. Nó sẽ làm một cái đơn giản hơn, mà có đời đời, là cái phần thanh điền. Phần hồn nó giải thoát, nó được ăn những thực phẩm trực tiếp thay vì gián tiếp, cho nên mặt mày nó tươi tắn, tâm thức nó cởi mở.

Cho nên, chúng ta muốn giải nghiệp, phải hướng thượng; muốn giải nghiệp, phải truy tầm nguồn cội của chính chúng ta: mọi người đều giàu có, sáng suốt, thanh tịnh, không có phải lệ thuộc bởi cái tình cảnh ô nhục tại thế gian.

Chúng ta thấy như vậy, chúng ta không có khi cái tình cảnh ô nhục, mà chúng ta dọn trở về để thực thi những chuyện cần thiết cho tâm linh, thay vì không cần thiết. Không cần thiết là sự tranh chấp, không cần thiết là sự hơn thua, không cần thiết là sự mưu mô. Chúng ta không sài cái đó. Ta quy không để xây dựng một con đường cần thiết rõ rệt, nhàn hạ mãi mãi, cư trần không nhiễm trần, mới là một người tu chân chánh.

Chớ mình nghe cái này cũng theo, nghe cái kia cũng theo. Rồi cái ý chí đại nguyện của mình, phát khởi, rồi

mình bỏ. Té ra mình là người đi lường gạt sao? Lường gạt ai? Lường gạt mình mới là đại ngu chớ! Tưởng nó đi lường gạt người ta, là hay; nó lường gạt nó mà nó không hay! Tôi, bây giờ có chức vị rồi, lớn rồi, thủ tướng rồi, tổng thống rồi; tôi phải là, ngồi cách nào, ăn cách nào, nói cách nào. Mà nó gạt nó, mà nó đóng thêm một cái khám tù giam nó, mà nó không hay! Thấy chưa? Ngày hôm nay, chúng ta làm cha trong gia đình cũng đủ khung cách hết. Cha nói vậy, vậy, vậy; đủ khung cách; là nó giam nó, mà nó không hay. Chưa bao giờ hòa được; tới cái giờ chết cũng không hòa được.

Còn người tu Vô Vi, không, tháo gỡ đi! Các bạn thấy các bạn là một hỏa tiễn. Hỏa tiễn bay lên không trung thì cái lớp vỏ ngoài nó sẽ rớt. Tới giai đoạn các bạn cãi, cãi rồi, các bạn bỏ, không cãi nữa. Cho cái vỏ đó nó rớt đi. Cái vỏ khác nó, bùm, nó bay

lên. Rồi tới cái trình độ nào cao nữa, thì cái vỏ đó nó sẽ rớt, và cái kia nó sẽ phóng lên. Thì cái luồng điện của bạn là vô cùng. Bạn cứ nghĩ chuyện đi lên cao chót vót đó rồi các bạn thấy tất cả. Bạn đừng mong thấy cái này, cái kia, cái nọ, rồi nó dẫn sai các bạn. Có một cái một thôi! Đi thẳng tuốt lên trên đó rồi thấy tất cả. Lên tới miệng giếng rồi thì thấy tất cả, có gì phải lo! Thấy không? Ở dưới đáy giếng, la làng um sùm, nhưng mà rốt cuộc không có lợi lộc. Cho nên chúng ta phải thanh tịnh tu học.

Ngày nay chúng ta có gia đình Vô Vi, có căn nhà, căn nhà chính chúng ta đóng góp. Chúng ta về với gia đình chúng ta, và chúng ta xóa bỏ tất cả những chuyện thù hận trong nội tâm. Chúng ta thấy sự thương yêu của bạn đạo, sự thương yêu của Bề Trên, cộng với sự thương yêu đóng góp của chúng ta, thì chúng ta về đây sống trong hai chữ Thương Yêu. Nó có căn nhà.

Ta học gì đây? Học tha thứ và thương yêu. Nó sung sướng vô cùng. Lúc nào nó cũng lâng lâng trong trí óc; mùi vị hương trầm luôn luôn phưởng phất ở từng trên. Cho nên chúng ta không vội hiểu lầm và nghi kỵ nữa. Phải bỏ hết, chúng ta mới tận hưởng được cái gia tài vô cùng tận của Thượng Đế đã sắp sẵn và dâng cho chúng ta.

Cho nên không nên sai lầm nữa; cố gắng nghiên cứu về kỹ thuật tu học. Cái kỹ thuật tu học nằm gọn trong cuốn Kinh A Di Đà. Các bạn đã có chìa khóa; đọc, nghe, giải, phối hợp, và tìm ra trong thực hành, để thấy luồng điện của chính mình. Thấy rõ, ta ôm cái xác này và không hiểu ở trong này có cái gì. Ở đây đã phân tách hết rồi. Rồi chúng ta thực hành cái nguyên lý của Nam Mô A Di Đà Phật, để qui tụ cái thức hòa đồng, thì chúng ta mới nhận thức ra Từ Bi Là Sức Mạnh. Mà muốn có Từ Bi, phải đi từ giai

đoạn đó mới đi tới Từ Bi. Còn khi không, nói ngang là Từ Bi, thì không bao giờ có. Phải thực hành, phải lặn lội, phải nhồi quả. Sự sai lầm ai cũng có. Vì trình độ chúng ta tới đó, chúng ta phải gặp phải.

Nhưng mà ngày hôm nay chúng ta được ý thức rõ ràng, và biết đường lối để xây dựng nội tâm. Trước kia chúng ta đi xe một bánh, ngày nay chúng ta phải đi xe hai bánh. Thể xác, cơ thể, là một bánh. Trí phàm là một bánh. Mà nội thức, là thêm một bánh nữa, là phải hai bánh không? Hai chiều tiến hóa, Đời Đạo Song Tu, và cứu rỗi tất cả. Ngày hôm nay các bạn ăn cọng cỏ này, ăn miếng thịt kia, cũng là cái duyên của cửu huyền thất tổ của các bạn mà thôi. Bấy ức niên thành một cơ thể; chúng ta biết bao nhiêu bà con anh em! Nhưng mà ngày hôm nay ta tu, ta ngộ được cái đó, là ta cầu nguyện cho nó được siêu thăng. Ăn cọng cỏ cũng cầu nguyện cho nó được siêu thăng. Cho

nên khi các bạn tu đắc rồi thì cứu huyền thất tổ cũng đồng đắc, cũng đồng được tiến hóa, cũng đồng được nhẹ nhàng. Cho nên cái sự tu phải giữ rất trầm lặng, và để tận hưởng những gì của Bề Trên đã ân ban.

Bề Trên ân ban cho các bạn những cái gì? Mở cái thức các bạn ra. Các bạn tưởng Cha, tưởng Thượng Đế, thì các bạn là Thượng Đế. Không bao giờ quên Ngài, các bạn mới trở nên Thượng Đế được. Các bạn tưởng Chúa luôn luôn, Chúa là bạn, bạn phải tưởng mãi mãi, vô cùng xây dựng đức tin đó, một này nọ các bạn mới được thành Chúa. Phật cũng vậy. Toàn là một kỳ công thành đạt. Lịch sử đã để lại một kỳ công thành đạt. Chúa cũng vậy, hy sinh thể xác để cho chúng sanh chứng minh hồn bất diệt. Thích Ca cũng vậy, hy sinh những cái gì kêu bằng hưởng thụ ở thế gian, để chứng minh cho chúng sanh thấy rằng hồn bất diệt. Cho nên ngày hôm nay Thích Ca cũng

ở trên mặt đất này; Jesus Christ cũng ở trong tâm của người hiểu đạo; Di Lạc cũng vậy, thường trú trong nội tâm của chúng sanh.

Cho nên chúng ta muốn rước những vị thanh nhẹ, và hòa những vị thanh nhẹ, chúng ta phải xây dựng cho ta thanh nhẹ. Và muốn xây dựng cho ta thanh nhẹ, chúng ta phải bỏ mê phá chấp, không cho đó là đúng, bỏ mê đi, trở về với thanh tịnh; phá chấp, không có chê, không có chê với khen nữa, hết rồi. Thì lúc đó các bạn mới được gần những chư vị đó. Đó là sự thật, các bạn. Tôi nói chuyện này giờ là nói với phần hồn của các bạn. Nhiều trình độ còn đang mê muội, đắm chìm, tranh chấp, và nắm lấy những cái không cần thiết.

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta học cái khóa Giải Nghiệp Tâm, dứt khoát trong tâm ta đi! Trở về tự chủ! Điểm linh quang sáng suốt trong tâm tư các bạn đang

quản lý Ngũ Tạng, chứ không phải Ngũ Tạng quản lý bạn đâu. Luôn luôn đứng vị trí quản lý và trách nhiệm, điều khiển nó, và trở về với sự chân giác của Thượng Đế, thì bạn là thượng đế của tiểu thiên địa này. Trách nhiệm nặng nề lắm. Phải xây dựng, phải cố gắng, phải thực hành. Bằng không thì nó sẽ chiếm các bạn, trong nháy mắt mà thôi! Như bạn đang ngồi niệm Nam Mô A Di Đà Phật, một chập một cái nó đánh một tư tưởng khác tới rồi, bỏ tức khắc; là bên ngoài nó đã chiếm bạn rồi! Nhớ cái câu này! Mà bạn niệm liên tục, mở mắt cũng nhớ, mà nhắm mắt cũng nhớ, là không có bao giờ nó chiếm được bạn.

Rồi, bạn đâu có sửa sắc đẹp, tự nhiên nó tươi lên. “Đồng Thanh Tương Ứng, Đồng Khí Tương Cầu” qui nhứt, Lục Căn Lục Trần phải theo Chủ Nhân Ông làm việc, trong một nhịp nhàng, trong một hơi thở của càn khôn vũ trụ. Hỏi chứ, con người có tươi

không? Đâu có bận tâm, đâu có tranh chấp, đâu có buồn phiền mà lộ ra cái diện không an? Thấy chưa? Cho nên các bạn về đây sống với tôi, chúng ta ôm ấp trong lòng Tương Thức của Điện Quang. Chớ chúng ta không ôm ấp trong thể xác. Thương yêu nhau, xây dựng tới đích giải thoát. Kẻ đi trước, người đi sau, đồng đi trong sự thanh nhẹ và bất diệt.

Mới thấy rõ, cái kỳ tu học này là tu cho chính ta và tu cho cả càn khôn vũ trụ, và trở về với Đấng Tạo Hóa quý báu đang chờ đợi chúng ta. Ngài đã có một dũng chí, vô cùng dũng chí. Mà chúng ta có một phần dũng chí, mong lên để cấu trúc, khai triển tâm linh. Cho nên chúng ta phải hiểu điều này, và dự cuộc tu học, nhiên hậu chúng ta mới thấy Đấng Bề Trên.

Phải hướng về phần hồn được cứu rỗi, được thăng hoa, không ôm nơi ý chí trần trọc.

Nhắm mắt, niệm Phật.

Chúng ta học về Điện Giới, không phải học về thể xác, thì chúng ta phải bình tâm để đánh lễ Bề Trên, và nhận Thanh Điện.

Dụng Điện để giải tâm. Dụng lý không giải tâm. Phải nhớ cái này.

Cho nên, khi về phải nhớ niệm Phật nhiều. Dụng Điện giải tâm, không phải dụng lý giải tâm.

Lý không có giải tâm được; phải dụng Điện giải tâm.

Khóc nhiều là được giải trược nhiều, buông bỏ nhiều. Tương lai cứu độ chúng sanh cũng phải có hạnh hy sinh đó.

Dụng Điện giải tâm cho chúng sanh mới thật sự.

Dụng hành động cũng không có giải tâm cho chúng sanh. Dụng lý không có giải tâm cho chúng sanh.

Trần ngập Thanh Điền trong phòng, đề độ cho các bạn.

Tương lai các bạn phải nhớ điều này, và về truyền bá cho chúng sanh biết rõ: Lý không giải được tâm. Thâm tu, thâm tiến, thừa tiếp Thanh Điền, mới giải được tâm. Phải hiểu cái này.

Điều quan trọng nhất của phần hồn là chỉ dùng Điền mới rước hồn được; mà dụng lý là chôn hồn!

Cho nên ở thế gian có hai khối. Một khối làm cách mạng, chánh trị, dùng lý, không cứu được hồn; cứu xác tạm mà thôi!

Còn dụng Điền mới cứu được hồn. Cho nên, tương lai

một cuộc xảy ra, là chỉ diễn xuống cứu hồn và xác, đối với những người có thiện chí tu học. Hồn và xác được cứu trong một lượt. Chỉ rút đi, là đi luôn. Các bạn tưởng là các bạn ngồi đó là bạn đứng dậy không được sao? Đứng dậy được. Lúc cần đến bạn, là họ có thể rút các bạn đi như vậy như không. Cho nên chúng ta tu cho thanh nhẹ đi. Càng thanh nhẹ thì cái tai nạn và những cơ nguy biến đó nó không có xảy ra với chúng ta được. Lúc đó chúng ta hướng về sự thanh nhẹ, thì bề trên căn cội của chúng ta, Tam Hồn của chúng ta, hội tụ, thành một sức mạnh, đứng dậy cứu độ quần sanh.

Cho nên, khoa học thì cứu về thể xác chút chút thôi, chớ kỳ thật cái căn bản là hồn.

Hồn bất diệt. Dù có chết, thể xác có tiêu đi nữa, cái hồn cũng đi một cái chỗ tốt đẹp để học và tiến hóa.

Rất rõ rệt.

Cho nên, ngày hôm nay các bạn đến đây học bài Điện, chớ không có học lý nữa. Tất cả là điện. Phải hướng về trung tâm bộ đầu, và hòa với Thanh Điện Bề Trên; phải nhớ cái này; thì chúng ta mới có cơ hội giải thoát.

Học cái này hay hơn cái chúng ta đang học bây giờ, siêu diệu hơn chúng ta đang có bây giờ, chúng ta mới là học. Còn nếu mà học thậm tệ hơn chúng ta, và thiếu sáng suốt hơn chúng ta, thì chúng ta không nên học.

Cho nên cái bí quyết nó ở trong đó; và trong đó cũng là cái bí tích thăng hoa của phần hồn, nhưng mà chúng sanh không hiểu.

Cho nên hôm nay các được thực hành, chút đỉnh thôi, không có nhiều, nhưng mà được cái cơ duyên Bề Trên

cứu độ quá nhiều. Nên giữ lấy mà tu, và trở về làm chủ thiên đường phải nung nấu cái tâm bồ tát, tận độ, hy sinh. Dù có chết đi nữa cũng vui mà độ người. Đó là tâm bồ tát. Sợ chết. là ma quỷ. Chúng ta biết phần hồn bất diệt rồi, đâu còn gì mà sợ chết? Có thiêng liêng, giáng lâm với chúng ta bất cứ lúc nào, hỗ trợ một bên. Các bạn đang tu thiên, Soi Hồn, chư Phật đang chiếu điện các bạn; đấng Cha Lành đang chiếu điện; Diêu Trì Kim Mẫu đang chiếu điện. Đầy đủ hết. Chỉ chờ các bạn hành tiến mà thôi! Sung sướng vô cùng!

Cái nghiệp cuối Hạ Nguôn, tranh chấp, dành giật của cải, giết chóc; không lợi lộc. Rớt cuộc mất hồn mất xác! Mà ngày hôm nay chúng ta lại có cơ hội để quy về hồn xác, và có cái của vô tận, hơn là cái số bạc tỷ mà các bạn đếm. Một giọt điện của các bạn có rồi, thì lúc nào cũng có hết, không bao giờ bị mất. Mà mất hết trọn điện thì có ôm bạc tỷ đi nữa thì cũng là

mất.

Cho nên phải nhớ cái Hồn chúng ta.

Cho nên tôi phân tách tận tình cho các bạn thấy rằng cơ thể các bạn là cấu trúc từ siêu nhiên mà có. Không có ai phân tách cho các bạn cái lý này. Từ ly từ tỳ, từ lỗ chân lông, các bạn đã học từ trong Kinh A Di Đà, trong ba chục cuốn băng đó. Từ lỗ chân lông, các bạn đã học, các bạn đã thông cảm từ lỗ chân lông! Mà ráng về học cho hết ba chục cuốn băng Kinh A Di Đà đó, để các bạn thấy cái Khoa Học Huyền Bí nó nằm ở chỗ nào. Nó thật sự là giải nghiệp cho các bạn.

Chớ chính các bạn có mấy sợi lông nheo trước mắt mà đếm không được. Mà các bạn nhiều khi cũng tiên tri, nói đủ thứ hết. Rồi nói tiền kiếp của người này người nọ; để làm gì? Có mấy sợi lông nheo mà không biết; trước mắt các bạn đó, mà đâu có đếm được đâu?

Đó là thiên cơ đó các bạn! Có mấy sợi lông nheo mà các bạn không biết, là thiên cơ không bao giờ các bạn biết trước! Chỉ có tu, giữ thanh tịnh, thì thiên cơ sẽ an bài cho các bạn.

Chớ có mấy sợi lông nheo mà không đếm được, mà không biết mà! Hằng ngày đối diện với mình mà mình không biết! Thấy mình yếu ớt chưa, thiếu thanh tịnh chưa, thiếu sáng suốt chưa? Thì ta đành nhắm mắt để ta thấy, ta thấy cái nguyên năng của toàn thân của chúng ta, chúng ta mới thấy nguyên năng cả càn khôn vũ trụ, chúng ta mới thấy Cha Trời Mẹ Đất. Có Cha, có Mẹ, có nhà, có cửa, có nơi ăn chỗ ở thanh tịnh, văn minh vô cùng; mà không chịu! Đi theo cái chuyện động loạn!

Cho nên, các bạn, ở đây các bạn được nghe nhiều siêu lý, rồi các bạn nhìn lại anh em chị em của chúng ta ở

ngoài đời, làm sao có cơ hội nghe? Dù nói trong tai nó, nó cũng hắt đi. Vì nó chưa tới cơ duyên! Cho nên những người đó là những người tương lai các bạn sẽ dắt họ. Mà các bạn hy sinh đi, hy sinh tánh hư tật xấu của các bạn đi, các bạn gọt rửa các bạn đi, thì cái từ ái điển quang của các bạn mới phóng cho người kế tiếp, thì sự liên hệ không ngừng nghỉ của Tam Giới, của Cha, của Mẹ, chiếu cho ta, ta chiếu cho người. Có ông Trời cho tôi, tôi mới có cái áo mặc. Ông Trời cho chúng ta, chúng ta mới có căn nhà ngồi đây để nói Đạo, bàn bạc về Đạo Pháp, mà lo tu. Ông Trời không cho, chúng ta không có, nói thiệt. Ba người bàn bạc với nhau mà còn không thành, mà đây tới mấy chục người, mấy trăm người; tự động làm. Có phải Thiên Ý không?

Cho nên chúng ta về, Thiên Ý, chúng ta phải nhớ Người. Phải nhớ Cha Trời, luôn luôn nhớ Thượng Đế,

là ta sẽ có cơ hội về với Thượng Đế.

Mà quên Thượng Đế thì chúng ta đi đến chỗ tranh chấp, là ma quỷ đó các bạn ơi! Đi xuống, chừng nào mới về được?

Cho nên chúng ta nên nung nấu cái tinh thần này, là cái vốn căn bản mà không ai cướp giật được! Không có ma quỷ nào mà cướp giật được cái sự nung nấu ý chí vô cùng của các bạn. Nếu các bạn bỏ cái ý chí này, là ma quỷ cướp giật cái quyền sống của các bạn như không! Đây nó sẽ tạo ra nhiều, nhiều phép lạ, nhiều chuyện làm cho người ta thay đổi tâm tình hướng thượng. Cho nên chúng ta đã may mắn kịp thời có khóa để học, và nung nấu ý chí vô cùng, để đi tới giải thoát, thì chúng ta không còn bị sự lầm lạc nữa. Chúng ta biết sống với Bề Trên, và chúng ta là người ở Trên xuống, không phải ở thế gian. Phải nhớ cái câu này!

Bỏ Phật thì thành ma, mà tưởng Phật thì thành Phật. Tưởng Cha thì về với Cha, chắc chắn nó như vậy, không có thay đổi.

Cho nên, các bạn cũng có tu một thời gian, cảm thấy sung sướng, ở nhà lo tu. Rồi chuyện đời nó tới, nào là cái lương, nào là phim này phim nọ nó rủ các bạn. Chừng ba ngày thôi, các bạn thấy cái Đạo nó tầm thường, bỏ cái Đạo luôn, đi theo ba cuốn phim đó. Rồi một thời gian các bạn trở lại cái Đạo này, các bạn thấy, các bạn mất biết bao nhiêu của cải, mất biết bao nhiêu Thanh Điền, mất biết bao nhiêu của cải quý báu của Trời Phật đã ban cho các bạn! Các bạn thấy không?

Cho nên chúng ta đã, người Vô Vi, thử nhiều lắm. Đêm nay các bạn tu nhẹ, ngày mai nó rủ các bạn, coi xiné, đủ chuyện hết. Toàn là coi giả không, không có

sự thật. Các bạn nghĩ không? Cái tuồng các bạn đang đóng đây này, thật đó, mà các bạn không chịu coi. Các bạn đi coi cái tuồng giả, sặc, lấy tiền bạn, mà chịu. Mà các bạn đang đóng cái tuồng này, mà không có coi. Chưa dòm lại hành động của các bạn: thật, hư, thế nào? Các bạn chưa thấy. Thành ra, nó kẹt là kẹt ở chỗ đó, đó.

Cho nên, chúng ta có cái pháp Thiên; lo tu, lo thiên, thì chúng ta dòm lại cuốn phim của chúng ta. Chắc chắn là các bạn phải biết được cái tiền kiếp của các bạn. Tại sao các bạn tới đây, sống với người này, mà không sống với người kia? Tại sao bây giờ các bạn bắt đầu đi tu? Các bạn mới thấy cái đại nguyện lúc các bạn rời Thượng Đế: bạn có nói rằng “Con sẽ cứu độ chúng sanh.” Cho nên một phần từ tâm vẫn lưu trong tâm các bạn. Thấy ai đau khổ, các bạn muốn chia sẻ. Thấy ai mồ côi, các bạn muốn nuôi dưỡng. Thấy chưa?

Cái tâm từ đó, đã đem từ Tam Thập Tam Thiên giáng lâm xuống thế gian; nhưng mà bị trần trọc nó che lấp, củng cố cái chuyện bất chánh, thành ra nó mất đi cái nguyên chất. Chớ kỳ thật các bạn có, các bạn có từ bi, có đầy đủ hết.

Cho nên các bạn tu rồi, các bạn trở lại. Té ra ông Phật không có xa lạ với các bạn: một người bạn thân yêu. Thượng Đế cũng vậy: Cha là con, con là Cha; thân yêu vô cùng. Mẹ cũng vậy, ôm ấp ta trong lòng; làm sao bỏ Mẹ được? Hiểu được cái này, thấm thía vô cùng. Thấy cuộc đời, sống có hương vị; sống với Ba Cõi; sống có Đời có Đạo; có Thiên, Địa, Nhân, ý nghĩa xâu xa, trí tuệ khai minh! Tiên tại trần! Sung sướng quá!

Người ta có bạc tỷ, muốn trở nên một cái tâm an lành thanh nhẹ như tiên tại trần, không được đâu bạn. Họ có một tỷ bạc, họ chỉ lo cuống cuống trong tỷ

bạc. Mà tỷ bạc đó là luồng sóng đập họ, mà họ không hay.

Còn chúng ta không có cái đó. Chúng ta luôn luôn thặng hoa, xây dựng; thặng hoa, xây dựng; thặng hoa, xây dựng. Thì triển miên tình thương, mà chúng ta có thể biến thành biển yêu của Thượng Đế tại trần, để cứu độ chúng sanh. Hy sinh tất cả những sự thế gian cho là giàu có, tạm bợ; chúng ta không cần thiết. Chúng ta giữ cái sự chân chánh, mà không bao giờ buông bỏ điều đó.

Cho nên, hôm nay, không nhiều thì ít, các bạn cũng ý thức được một phần Điện. Đến đây, cuộc giảng cũng đã tạm đủ. Rồi, tôi mong, trưa nay các bạn thiền; chiều nay suy gẫm và gom tụ những điều thắc mắc trong nội tâm; tối nay tôi sẽ giải tỏa. Khóa đầu, ngày đầu tiên, để các bạn thấy, Điện chiếu trong tâm các bạn, sự thanh

nhẹ về với các bạn, và các bạn sẽ có vị trí làm việc ở tương lai.

Cám ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên